

και να βγάλουνε 'στους ξένους
της ρητορικής των τ'ακτι
πρός τιμήν του λάλου γένους.

Π.— Τί τοὺς εἶπες, βρέ μαζέτα;
Φ.— Θὰ σοὺ πῶ καὶ πρὸς ἐξέτα.

Ὁ Φασουλῆς ὁ φαρλατῆς πρὸς τοὺς Βουλγάρους φοιτητῆς.

Φ.— Καλῶς ἤλθατε, παιδιὰ.
'στὴν μεγάλη πόλι,
ποὺ φιλόξενη καρδιά
σὰς ἀνοίγουν βλοῖ.

Μέσ' ἑσὶ Πανελλήνια
ψάλλετε παροίγια,
κι βλοῖ τραγουδάτε
καὶ μ' ἐμὰς πηδάτε.

Λησημονεῖτε συμφοραῖς,
σήμερα Λαμπρῆς χαραῖς,
γέλοια, πανηγύρια.

Γὰρ Βουλγάρους νεοσσούς
σπάστε κι' ἀμφορεῖς χρυσοῦς
καὶ χρυσα ποτήρια.

Καλῶς ἤλθατε καὶ σεις μέσ' ἑσὴν Πασχαλιά μας,
δῶστε μας τὰ ρῦθα σας, πάρτε τὴν ἐλῆρά μας,
δέστε τὴν μοῖρα σας μὲ τὸ ροικιό μας,
λέμ' ἐμεῖς τὸν ὕμνο σας, 'πίστε τὸν δικό μας.

Σὲ κατατρεγμῶν καιρῶς
κάθε κάκια μας νὰ βγῆ
καὶ ν' ἀνθίσουν φούλια.

Καὶ τοὺς δῶ μὰς με χοροῦς
νὰ μὰς εὐρ' ἢ χαρῶν γῆ,
νὰ μὰς εὐρ' ἢ πούλια.

Φίλοι μας καὶ φίλοι μας...
μέσ' ἑσὴν Πασχαλιά μας
δῶστε μας τὰ χεῖλῃ σας,
πάρτε τὰ φίλιά μας.

'Ἐχομε κι' ἐμεῖς καὶ σεις σκληρούς ἀλυτρώτους,
ποὺ μὰς στέλλουν στεναγμούς κι' ἄλυσσιδῶν κρότους.
'Ἐνας εἶναι καὶ γὰρ μὰς καὶ γὰρ σὰς δεσπότης,
ποὺ μαραινέται μ' αὐτὸν καθεμιά νεότης.

Καιρὸς εἶναι κι' οἱ μικροὶ νὰ γενῶν μὲ μ' ἐμέρα
τῶν τρανῶν φοβέρα,
καιρὸς εἶναι κατὰ γῆς ἀδοξὸς νὰ πῆσῃ
κάθε παλῆφρέσι.

Στῆθος ἀς ἀνοίξωμε μὲ ψυχὴ γεμάτο...
'ἔητε στόλους τοῦ Διὸς, δόξαν δίχως πέρας,
'ἔητε καὶ τὸν στόλο μας, τὸν περιμένο κάτω...
λένε πῶς τὸν ἐρίξει τρομερὸς ἀγέρας.

Δεξιὰ κι' ἄριστερα ρίξτε τὰ μάτια...
νὰ καὶ τῆντρα τῶν Νυμφῶν καὶ τὰ μονοπάτια,

τὰ τρεχάμενα νερά καὶ τὰ Παρλιόσια,
μέρη Παραδείσια,
ποὺ 'στους χρόνους τοὺς παλῶς με τὸν Περικλέτο
ἔτρωγα καμμιὰ φορὰ δῶ μὲνῶν κουρέτο.

'Ἄητε λείψανα σεπτὰ δοξασιμένον βράχων,
'ἔητε καὶ τὸν Ἴλισσῶ,
ποὺ με πάθος περισσὸ
βρεκεκιῆς κοῦς κοῦς ψάλλεται βατράχων.

'Ὅλα τοῦτον τὸν καιρὸ,
ποταμιὸ χωρὶς νερό,
ἀντρα τῶν Νυμφῶν, πουλιά, πέτρας, μπακακάκια,
λησημονήστε, μὰς λέν, τὴν παλῆρά σας κάκια.

Κι' ἀν σὰς ἔχουνε χωρίσει
τόσα πάθη, τόσα μίση,
πόθος τὴν ἔξ σὰς ἐνώση
μὰς ἀλθινηῆς ἀγάπης,
προτοῦ τύρανος σατράπης
καὶ τοὺς δῶ σὰς σαβανώση.

Τὴν ἀγάπης τελετή,
ποτηριῶν τσουγκρίσματα...
'στὸν Βαζῶφ τὸν ποιητῆ
'πίστε χαιρετίσματα.

'Ἐντόπως κι' ἐπιστήμως μίλησα τέτοια λόγια
'στὸ φιλικὸ φουστό,
ἀλλὰ κι' ἀνεπιστήμως τοὺς εἶπα, κουτομῶγια,
τοῦτα τὰ παρακάτω:

'Πήραμε δρόμο δυνατό,
δὲν εἴμαστε κουτάδια,
ἔχομε Γάλλους 'στὸ στρατὸ
κι' Ἐγγλέζους 'στὰ καράδια.

Τῆς Ἀνορθώσεως Βουλῆ,
ἀλλάξανε τὰ πράγματα,
κι' αὐτὸς, ποὺ τρέχει μὲ στολή
καὶ δίνει τὰ προστάγματα,
λέγεται κύριος Ἐντοῦ, κι' εἶναι φιλέλληνας
καὶ στρατηγὸς μεγάλος.

Καὶ τώρα θὰ μὰς φύγετε... κτύπους καὶ πόνους ἔχετε,
κι' ὁ νοῦς σας πάντα νὰ γ' ἐδῶ καὶ πάντα νὰ μὰς γράφετε.
Κέρνα, καμμένη παπαδιά,
Σακιάτικο, ρομπόλα...
τρώτε καὶ πίνετε, παιδιὰ,
κι' εἶναι δικά μας δια.

'Ἐβίδα, κατευόδο σας... πῶλο γλυκὸ καὶ μπροῦσκο...
Π.— Καὶ τώρα λάβε, Φασουλῶ, μὲ μὰς φάπα καὶ ἕνα ροῦσκο.

Μὰ καμμοσῆς ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

'Ὁ Σπύρος ὁ Τρικοῦπης κι' ἡ Δέσποινα Καναρῆ
ἔγιναν ζηλεμένο καὶ διαλεκτὸ ζευγάρι.

Υμναῖος λαμπρὸς,
καὶ σὲ χαρίσματ' ἄλλα
ἢ νύφη κι' ὁ γαμπρὸς
ὀνόματα μεγάλα.

Κι' ὁ Φασουλῆς παρὸν εὐχῆθη διαπύριος
μακαῖροι νὰ ζῶν ἡ Δέσποινα κι' ὁ Σπύρος.

Ὁ «Ρωμῶς», ἐπισταμένους τὴν κατάστασιν ἰδῶν,
'ὅτις Πηγάς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὄδῶν,
μόνῳ πηγῆ παραπάνω, αἰξῶν πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήλια καὶ μ' ὄριζον ἀνοικτό.